

„Videli smo Njegovu zvezdu na istoku i došli smo da Mu se poklonimo” [1]

Ove reči, koje se nalaze samo u Jevandelju po Mateju, izgovorili su neki „mudraci“, koji su došli izdaleka u prilično tajanstvenu posetu detetu Isusu.

Oni su jedna mala grupa, koja se suočila sa dugim putovanjem prateći malu svetlost, u potrazi za jednom većom, univerzalnom Svetlošću: Kraljem koji se rodio i koji je sada prisutan u svetu. O njima se ništa drugo ne zna, ali ova epizoda je bogata sadržajem za razmišljanje i hrišćanski život.

Ove godine izabrana je i predložena od strane hrišćana sa Bliskog istoka za proslavu Molitvene nedelje za jedinstvo hrišćana[2]. To je dragocena prilika da se vratimo na put zajedno, otvoreni za uzajamno prihvatanje, ali pre svega za Božji plan da budemo svedoci njegove ljubavi prema svakom čoveku i narodu na zemlji.

„Videli smo Njegovu zvezdu na istoku i došli smo da Mu se poklonimo.“

Hrišćani Bliskog istoka u dokumentu koji prati predloge za ovu Molitvenu nedelju pišu: „[...] Zvezda koja se pojavila na judejskom nebu predstavlja dugo očekivani znak nade, koji vodi mudrace i u njima sve narode zemlje, na mesto gde se pojavljuje pravi Kralj i Spasitelj. Zvezda je dar, znak Božijeg prisustva punog ljubavi za celo čovečanstvo. [...] Mudraci nam otkrivaju jedinstvo svih naroda, koje Bog želi. Putuju iz dalekih zemalja i predstavljaju različite kulture, svi vođeni željom da vide i upoznaju novorođenog Kralja; okupljaju se u vitlejemskoj pećini da mu odaju počast i prinesu svoje darove. Hrišćani su pozvani da budu znak jedinstva u svetu koje On želi. Iako pripadaju različitim kulturama, rasama i jezicima, hrišćani su u zajedničkoj potrazi za Hristom u zajedničkoj želji da mu se poklone. Misija hrišćana je dakle, da budu znak, poput zvezde, da vode čovečanstvo žedno Boga, Hristu, i da budu Božije oruđe za ostvarenje jedinstva svih naroda.[3] Zvezda koja sija za Mudrace svetli i svima nama, upaljena pre svega u dubini svesti koja se prepušta prosvetljenju u ljubavi. Svi možemo izoštriti svoj pogled da to vidimo, krenuti da je sledimo i dođemo do cilja, do susreta sa Bogom i braćom u svakodnevnom životu, da sa svima podelimo svoja bogatstva.

„Videli smo Njegovu zvezdu na istoku i došli smo da Mu se poklonimo.“

Poštovanje Boga je od suštinske važnosti da se pred Njim prepoznamo onakvima kakvi jesmo: mali, krhki, kojima je uvek potreban oproštaj i milosrđe, i iz tog razloga iskreno spremni za isti takav odnos sa drugima. Ovaj poklon, koji smo dužni samo Bogu, u potpunosti se izražava u klanjanju.

Reči Kjare Lubik nam u tome mogu pomoći: „[...] Šta znači klanjati se Bogu? To je stav koji je usmeren samo Njemu. Klanjati se znači reći Bogu: 'Ti si sve', odnosno: 'Ti si ono što jesi'; a ja imam ogromnu

životnu privilegiju da to uvidim, [...] a takođe znači [...]: 'Ja sam ništa'. I nije dovoljno izraziti to samo rečima. Da bismo se klanjali Bogu, moramo sebe poništiti i učiniti da On trijumfuje u nama i u svetu. [...] Ali najsigurniji put da se dođe do egzistencijalne objave naše sićušnosti i da se Bog stavi iznad svega, sasvim je pozitivan. Da bismo potisnuli naše misli, moramo samo da razmišljamo o Bogu i da imamo njegove misli otkrivene u Jevanđelju. Da bismo ukrotili našu volju, potrebno je samo da ispunimo njegovu volju koja nam je pokazana u sadašnjem trenutku. Da bismo odagnali naše neuredne osećaje, dovoljno je da imamo ljubav prema Njemu u našim srcima i da volimo svoje bližnje deleći sa njima brige, bolove, probleme, radosti. Ako smo uvek 'ljubav', i nesvesno, mi smo za sebe jedno ništa. I jer živimo svoje nebiće, mi svojim životom potvrđujemo superiornost Boga, njegovo biće kao sve postojeće, otvarajući se tako istinskom klanjanju Bogu“^[4].

„Videli Njegovu zvezdu na istoku i došli smo da Mu se poklonimo“

Možemo učiniti našima zaključke hrišćana Bliskog istoka: „Nakon što su sreli Spasitelja i zajedno mu se poklonili, mudraci, opomenuti u snu, vraćaju se u svoje zemlje drugim putem. Isto tako, zajedništvo koje delimo u zajedničkoj molitvi mora da nas inspiriše da se vratimo svojim životima, našim crkvama i celom svetu novim putevima. [...] Biti u službi Jevanđelja danas zahteva posvećenost odbrani ljudskog dostojanstva, posebno najsiromašnijih, najslabijih i marginalizovanih. [...] Novi put za crkve je put vidljivog jedinstva kojim idemo, uz žrtvu, sa hrabrošću, odvažnošću, kako bi dan za danom, Bog zaista vladao u svima (1. Kor 15,28)“^[v].

Leticija Magri

^[1] Predložena rečenica je kombinacija tekstova iz *Mt 2, 1* i *Mt 2,2*.

^[2] Tradicionalni datum za obeležavanje Nedelje molitve za jedinstvo hrišćana, na severnoj hemisferi je od 18. do 25. januara. Na južnoj hemisferi, gde je januar period godišnjih odmora, crkve obeležavaju Molitvenu nedelju na druge datume, na primer za Duhove, period koji je isto tako simboličan za jedinstvo Crkve. To je ujedno i poziv da se drži živim angažovanje na ekumenskom dijalogu tokom cele godine.

^[3] Up. <http://www.christianunity.va/content/unitacristiani/it/news/2021/spuc-2022.html>.

^[4] K. Lubik, *Reč života* za februar 2005.

^[v] *Ibidem*.